



Pásmo *Potřeba sdílení* představuje umělecká videa, jejichž autorky a autoři pracují s audiovizuálním obsahem sdíleným uživateli prostřednictvím sociálních médií, a to především prostřednictvím platformy YouTube. Umělkyně a umělci pracují s obsahem vytvářeným uživateli jako se symptomatickým materiálem, který podrobují srovnávací analýze, aby odhalili ustálené vzorce chování na internetu. V množství dat, která po sobě uživatelé internetu zanechávají, dominuje z velké části profesionální komerční produkce, ale najdeme v nich i obsah, který svými dokumentárními atributy zaznamenává způsob života různých společenství. Představa, že tyto audiovizuální materiály zaznamenávají pravdivou výpověď o svých tvůrcích, je však některými umělci zpochybňována. Umělci ve svých videích poukazují na strukturu vykořisťujících vztahů, které se na zdánlivě demokratických platformách odehrávají, neboť obrazy vytvořené uživateli mohou být snadno přivlastněny a zneužity ke stereotypnímu zobrazení určitého společenství. Analýza obsahu vytvářeného uživateli nemusí nutně spočívat v privilegovaném typu distancovaného voyeurismu, ale slouží i jako nástroj empatie. Sdílením osobní zkušenosti tak může docházet k aktivizaci soucitu a solidarity.

Tomáš Kajánek

The screening series *The Urge to Share* presents art videos whose authors work with audiovisual content shared by users of social media, in particular on YouTube. Artists treat user-generated content as a symptomatic material, which they subject to a comparative analysis to reveal established patterns of online behaviour. Even though the vast majority of data generated by internet users is dominated by professional commercial production, we can also find content that – through its documentary attributes – captures the life of different communities. However, the idea of these audiovisual materials recording a truthful statement about their creators is questioned by some of the artists. In their videos, artists point out the structures of exploitative relationships that take place on seemingly democratic platforms. Images created by users can easily be appropriated or misused to produce a stereotypical depiction of a certain community. The analysis of user-generated content does not necessarily take the form of distanced voyeurism but can also serve as a tool of empathy. Sharing personal experiences in such a way might contribute to the activation of compassion and solidarity.

Tomáš Kajánek

DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ A TVŮRČÍ PRÁCE VE VZDOUVAJÍCÍ SE VLNĚ VŠEHO ALEXANDRA JUHASZ

*Jak popsat něco, co je zároveň jenom
samo sebou i vším?*

Jak popsat, jaká taková věc je?

– Aria Dean, *Eulogy for a Black Mass*

Kdekdo, lépe řečeno téměř každý, dnes bere do rukou kameru, aby s její pomocí popsal svou věc. Lidé dnes drží telefon s kamerou téměř neustále. Zapnou ji, namíří ji na svět a nahrávají podmínky v DOLU BAŤKIVŠČYNA ve městě KRYVYJ RIH na Ukrajině (použito ve filmu *Labor Safety in Dnipropetrovsk Region*) nebo natočí svou kamarádku, jak si nacvičuje taneční kroky odkoukané z nekonečných videí s černou hudbou a kulturou (použito ve filmu *Eulogy for a Black Mass*) nebo natočí póry své pokožky, které záhadným způsobem vypouštějí zvláštní vlákna neznámého původu (použito ve filmu *The Pain of Others*), nebo zachytí žirafu, jak se tiše pase v savaně (použito ve filmu *Big Game*). Pak každý z těchto kdejakých lidí vyvěsí své video o té své věci na internet: jedno video a jeho vybroušené zachycení konkrétního místa/času, nic víc nebo miň než všední, výjimečné zobrazení té věci samé. Každá z těch věcí je dokonalá díky své konkrétnosti. Všudypřítomnost a lehkost, s jakou se vytváří a sdílí každé video, rychle mění každou výjimečnou věc v kdeco, a tudíž v takřka nic. A tak hodnotu tvůrčí práce potřebné k vytvoření videa, ale i onu originální věc samu o sobě, rychle spláchne moře všeho.

JAK TU VĚC POPSAT, KDYŽ JÍ NEUSTÁLE HROZÍ, ŽE SE KAŽDOU CHVÍLI STANE NIČÍM?

Někdo chce svou věc nejen popsat – zaznamenat a sdílet ji tak, jak je – ale také vysvětlit a rozvést tím, že k popisu přidá analýzu nebo pocit. Tak se vrátí ke svému telefonu nebo počítači a podá svědectví o svých silných citech ke své čistokrevné kočce či psovi (použito ve filmu *MY BBY 8L3W*) nebo o příšernostech, které jí lidé na internetu píšou ohledně obav, že jí z obličeje lezou červi (ve filmu *The Pain of Others*). Muž na Ukrajině namíří kameru na své kolegy, když slouží requiem za mrtvou myš (ve filmu *Labor Safety in Dnipropetrovsk Region*): je to zároveň svatokrádež i odkaz na obvykle nikým nezaznamenané, nedostatečně připomínané kacířské hrůzy všech dělníků. Protože je každá taková věc definitivně místně i osobně konkrétní, stejně jako každé další lidmi vytvořené video, které

INTELLECTUAL PROPERTY AND CREATIVE LABOR IN A RISING TIDE OF EVERYTHING ALEXANDRA JUHASZ

*How do you describe something that is at once
just itself and everything?*

How do you describe how this thing is?

– Aria Dean, *Eulogy for a Black Mass*

Today, someone, well, nearly everyone, picks up a camera to describe how this (her) thing is. Now, someone has a camera phone in her hand almost all the time. He turns it on, points it at the world, and records the conditions in MINE BATKIVSHCHYNA, KRYVYI RIH in Ukraine (used in *Labor Safety in Dnipropetrovsk Region*), or she shoots her school chum repeating dance steps learned from endless videos about and of Black music and culture (used in *Eulogy for a Black Mass*), or she records the pores of her own skin as they mysteriously spit out strange threads of unknown origins (used in *The Pain of Others*), or he captures a giraffe quietly grazing on the savannah (used in *Big Game*). Then, each someone puts her thing about that thing online: one video and all its exquisite holdings of a specific place/time; nothing more or less than a mundane, precious depiction of just itself. The specificity of the thing, each thing, renders it perfect. But the ubiquity and ease of making and sharing each video quickly renders each precious thing into everything and thus, almost nothing. In this way, the value of the creative labor needed to make this thing, as well as the thing itself, are quickly washed away by the sea of everything.

HOW DO YOU DESCRIBE HOW THIS THING IS IF IT IS ALWAYS ALREADY ABOUT TO BE NOTHING?

Someone wants their thing to be not only described – recorded and shared just as it is – but also explained and detailed by the addition of analysis or feeling. So, she turns on her phone or her desktop's camera and testifies about her strong sentiments for her pedigree cat or dog (used in *MY BBY 8L3W*), or the dreadful things people say to her online about her sensitivities about the worms coming out of her face (in *The Pain of Others*). A man in Ukraine points his camera at his fellow-workers' requiem to a dead mouse (in *Labor Safety in Dnipropetrovsk Region*): sacrilegious while also being self-referential to all workers' heretical horrors which are typically left unnoted, under-memorialized. Because of each

už je natočené a čeká na své diváky online, stane se i z ní naprosto postradatelné plovoucí smetí.

Přestože i na všechna původní videa vynakládají jejich autoři tvůrčí práci, sami zůstanou bezejmenní (až na jejich anonymizující přezdívky na YouTube); přesto, nebo spíše právě proto, že mají své unikátní tváře, přesné místo pobytu a své osobní interpretace. Jejich práce je výjimečná, její hodnota spočívá v jejím konání: v natáčení a nahrávání, v očekávání lajků a sdílení, v potěšení z jejího (potenciálního) pohybu. „Jestli se vám to líbí, palec nahoru, sdílejte,“ říká @4eyes2sea o jednom ze svých mnoha morgellonových videí (ve filmu *The Pain of Others*), které je samo jen kapkou v moři jejich vlastních produkcí na toto téma zaplavujících YouTube; nemluvě o tom, jak malou, leč hmatatelnou roli hraje v nekonečném proudu výtvorů dalších spolutrpicích, kteří podobným způsobem svědčí o své bolesti plynoucí ze stejného či obdobného trápení.

Někteří z těchto všedních umělců mají politické či tvůrčí záměry, jiní hledají sounáležitost, ale jakmile oni sami či jejich konkrétní věci spadnou do oceánu všeho, které je zároveň ničím, jak může kdokoli uvěřit, že jeho či její práce něco znamená či nějak působí? „Všichni potřebujeme lidi, všichni potřebujeme lidskou lásku. Všichni potřebujeme lidi, kteří nás chápou, milují nás, přijímají nás,“ vysvětluje Tasha, @TashaLee, další youtuberka, kterou trápí morgellony (ve filmu *The Pain of Others*), onemocnění, v jehož existenci většina lidí nevěří a nikdy neuvěří.

JAK POPSAT NĚCO, CO JE JEN SAMO SEBOU A ZÁROVEŇ I VŠÍM, A TUDÍŽ VLASTNĚ NIČÍM? JAK POPSAT, JAKÁ TAKOVÁ VĚC JE?

Těžko! A proto se do toho vkládají umělci. Zapnou své počítače, podívají se na YouTube a pustí se do práce. Duo Revkovskiy a Andrey Rachinskiy, skupina Neozoon, kritička a tvůrkyně videí Aria Dean, filmařka Penny Lane, ti všichni dělají podstatnou práci, když sdílejí „uživateli vytvářený obsah nalezený online, zejména na YouTube“ a vyjadřují se k němu. Tam mají přístup ke každé věci samé, vytvořené nekonečným zástupcem různých „kdekdo“ a naskýtající se nyní profesionálnímu umění. Splétají dohromady videa o věcech samých od jiných lidí. Možná přidají pár titulků, hlasový komentář, nějakou hudbu. A možná ne. Ale jejich nová videa, tyto nové věci, které všechny popisují cosi výjimečného tím, že je to zrovna takové jako všechna ta předchozí videa, byť rozsahem menší a už teď nevýznamné, vznikají z nového druhu práce, z obrušování nového druhu

thing's definitive local and personal specificity, as is true for every other people-made video already shot and waiting to be seen online, it too becomes the flotsam and jetsam of the utterly expendable.

While creative labor is expended for all these things, their makers will remain nameless (outside their anonymizing YouTube handles) even as, or because, all have unique faces, precise locations, and personal interpretations. Their labor is precious, has value, in its doing: the shooting and uploading, the anticipation of likes and shares, the pleasure in its (potential) motion. “If you like it, thumbs up, share it,” says @4eyes2sea about one of her many Morgellon's videos (used in *The Pain of Others*), itself a drop in the sea of her own outpouring of YouTube production on this issue, not to mention its small but real part in the endless community output of fellow-sufferers similarly testifying to their pain from the same and similar afflictions.

Some of these everyday artists have political or creative intentions, others seek community, but once they themselves and their specific itselfs are dropped into the ocean of everything, which is nothing, how can anyone believe their work can mean or do anything? “We all need people, we all need human love. We all need people who get us, and love us, and accept us,” explains Tasha, @TashaLee, another YouTuber suffering from and frequently describing her Morgellons (used in *The Pain of Others*), a disease most people don't and will never believe exists, even so.

HOW DO YOU DESCRIBE SOMETHING THAT IS AT ONCE JUST ITSELF AND EVERYTHING AND THUS, NOTHING? HOW DO YOU DESCRIBE HOW THIS THING IS?

It's hard! So, artists join the mix. They turn on their computers, look at YouTube, and get to work. The duo Revkovskiy and Rachinskiy, the collective Neozoon, the critic and videomaker Aria Dean, the filmmaker Penny Lane, all have good work to do and then also share about and of “user-generated content found online, in particular on YouTube”. There, they have access to every itself that the endless someones have already made, now easily available for the artists' art. They string together other's just itselfs. They may add some titling, voice over, or music. Or not. But their new things, each describing something precious by being like and of all those earlier if smaller and already insignificant things, are wrought from a new kind of labor, hewing a novel kind of just itself. No need

věcí samých o sobě. A nemusí už zapínat kameru, aby popsali tuto (svou) věc.

Tvůrčí práce umělce, který tvoří videa – očišťování, prostřihávání a zostřování prostřednictvím montáže – proměňuje všechna ta vše (která byla kdysi na okamžik něčí skutečnou věcí samotnou) v nové cosi, stvořené ze všeho, ničeho, a také z mnoha nenápadných věcí. Protože se tato práce stává novou věcí v sobě a o sobě, (znovu)nabývá hodnoty tím, že uniká nevyhnutelné nicotě nerozlišeného moře nebo vůči ní vytváří protitlak tím, že z trosek vytahuje úlomky a upravuje je pomocí jemných dovedností, postupů, analýz a rukopisů. Stejně jako ti, které využívají, i tito tvůrčí sami mají vzácné umělecké kvality: stříh a nahrávání na internet, očekávání lajků a sdílení, radost z pohybu. A podobností je více. Jejich tvorba je také uložena online a očekává se, že bude stejně postradatelná jako videa, která používají. (I když ne tak zcela, jelikož jejich dílo se také může přesunout do muzeí, galerií, grantových agentur a výstav umění.) Tito dělníci – stejně jako ti, které využívají a o kterých přemýšlí – mají své politické či tvůrčí záměry, ale jakmile jejich konkrétní věc sama spadne do oceánu všeho, a stane se tak ničím, jak může kdokoli uvěřit, že tato věc sama o sobě může něco znamenat či nějak působit?

A tak kurátor zapíná počítač a pustí se do práce: Tomáš Kajánek. V tu chvíli má přístup k věcem, které byly některými umělci vytvořeny ze všeho. Jistě, vybírat lze z mnoha takových věcí. Umělci a běžní uživatelé vyrábí a cizelují kompilační videa, mashupy, koláže, videoeseje, sestřihy, remixy z videí z YouTube od chvíle, kdy se na této platformě začala videa shromažďovat.¹ Tomáš Kajánek z nespočtu těchto věcí splétá dohromady šest, o nichž věří, že jsou ty nejlepší – prostřihává, pročišťuje a přiostrňuje prostřednictvím výběru – a ukazuje je ve výstavním prostoru etc. galerie v Praze.

Kurátor může přidat titulky či popisky, aby na své věci zanechal svůj rukopis, ať je tou věcí výstava, nebo internetové video. Mnoho podobných už tu také bylo.² Kajánkův projekt je také takový –

to turn on a camera to describe how this (her) thing is.

The video artist's creative labor – a culling, pruning, and sharpening through montage – transforms the everythings (once momentarily someone's actual itself) into a new something, made of everything, nothing, and also many discrete things. Because it becomes a new thing in and of itself it gains some value (back) by evading or pushing against the inevitable nothingness of the non-differentiable sea by plucking detritus from the wreckage and modifying it through more refined skills, procedures, analyses and signatures. Like those they use, their artistry is precious in its doing: the editing and uploading, the anticipation of likes and shares, the pleasure in its motion. And, similarities continue. Their video work also sits online, ready to be as expendable as the videos they use. (Well, not exactly, since their work can also move to museums, galleries, grant agencies, and art shows.) These workers – like those they use and think about – have political or creative intentions, but once lost in the sea of everything, rendering it nothing, how can anyone believe their specific itself can mean or do anything?

So, a curator turns on his computer and gets to work: Tomáš Kajánek. There, he has access to the things that some artists have made from everything. Of course, there are many things like this to choose from. Artists and everyday users have been making and refining compilation videos, mashups, collages, video essays, cut-ups, remixes from YouTube videos since the site began collecting videos.¹ Tomáš Kajánek strings together six of what he thinks are the best of these uncountable things – a culling, pruning, and sharpening through selection – and shows them in an exhibition space in Prague: etc. gallery.

The curator can add some titling or writing to add a signature to his thing, an art show of internet video. There have been many of these as well.² Kajánek's show is like these – albeit with his particular signature and emphases – in that

1 Viz Catherine Russell, *archiveology: Walter Benjamin and Archival Film Practices* (Duke, 2018); nebo má práce o uměleckých videích na YouTube in *Learning from YouTube* (MIT Press, 2011): <http://vectors.usc.edu/projects/learningfromyoutube> nebo můj text "Video Art on YouTube," in *Resolutions 3*, eds. Ming-Yuen Ma, Erika Suderburg (Minneapolis: University of Minnesota Press, 2012): 309–324.

2 Tyto výstavy s výběry YouTube videí jsem sama navštívila, psala o nich, nebo na nich vystavovala svou práci: Public, Private, Secret, ICP NY, 2017. Natalie Bookchin: now he's out in public and everyone can see, LACMA, LA, 2012. Video Vortex, Zagreb, 2012, kurátor: Tihomir Milovac. Výstava kurátorovaná mnou a Pato Hebert, PerpiTube: <https://www.youtube.com/user/PerpiTubeSpace>, 2011. Video Dada, UC Irvine, kurátor: Martha Gever, 2010.

1 See Catherine Russell, *archiveology: Walter Benjamin and Archival Film Practices* (Duke, 2018), or my writing about artist's videos on YouTube in *Learning from YouTube* (MIT Press, 2011): <http://vectors.usc.edu/projects/learningfromyoutube> or my "Video Art on YouTube," in *Resolutions 3*, eds. Ming-Yuen Ma and Erika Suderburg (Minneapolis: University of Minnesota Press, 2012): 309–324.

2 I myself have seen and written about or shown at these select YouTube video art shows: Public, Private, Secret, ICP NY, 2017. Natalie Bookchin: now he's out in public and everyone can see, LACMA, LA, 2012. Video Vortex, Zagreb, 2012, curated by Tihomir Milovac. My co-curated art show, with Pato Hebert, PerpiTube: <https://www.youtube.com/user/PerpiTubeSpace>, 2011. Video Dada, UC Irvine, curated by Martha Gever, 2010.

jakkoli nese jeho osobitý rukopis a důraz – tím, že se výstava skládá z uměleckých videí vytvořených z videí vytvořených lidmi, se sice sama skládá z prvotních věcí, ale není přitom tak docela jako ony. V době, kdy budou prezentována v Praze, už všechna původní díla kvůli mnoha předáním ztratí svou beztak malou hodnotu. Kajánkova tvůrčí práce však pomáhá připsat těmto věcem jakousi hodnotu novou, asi jako když měkkýš zvolna vytváří perlu z malého zrnka písku. Jeho práce umožňuje, aby všechna tato zapomenutelná, byť nepopíratelně působivá média mohla využít rámce výstavního prostoru a všech výhod, které nabízí. Po tuto krátkou dobu jsou tato videa spolu s těmi, ze kterých vzešla, ušetřena osudu prchavosti, která je výsledkem nepřeborné mnohosti přicházejících a odcházejících vln.

Ještě později zapíná americká feministická akademička (já) svůj počítač a dává se do práce: Alexandra Juhasz. Byla jsem k tomu vyzvána e-mailem od galerijní kurátorky z České republiky, Markéty Jonášové. Ze svého počítače mám přístup k šesti věcem, které kurátor vybral a udělal z nich věc jednu: *Neklid obrazu III: Potřeba sdílení*. Vyhovím tedy přání z Prahy a popíšu toto cosi, které vzešlo ze šesti věcí, které vzešly ze všeho a z ničeho.

Věc, kterou vidím na svém počítači v Brooklynu, sestává z věcí, které mají navzájem společného málo i všechno. Je to dost nenápadné. Mohu tu věc popsat? Jistě. Je to má práce. Jsem k tomu školená, byla jsem k tomu vybraná. Navzdory internetovým tvrzením o internetové kultuře má v internetové kultuře odbornost stále svou jistou (malou) hodnotu a své místo. Byla jsem vyzvána ke spolupráci, protože se desítky let učím na videa dívat, analyzovat je a psát o nich. Mou prací je za pomoci slov popsat, jaká tato věc je.

Sleduji šest uměleckých videí, ve všech případech kompilace vytvořené z pečlivě vybraných, lidmi vytvořených videí nalezených na internetu a sestříhaných dohromady důvtipně, promyšleně a srozumitelně. Šest uměleckých videí o všedních pohledech prostřednictvím videa, která řeší: pracovní podmínky v ukrajinských industriálních podnicích, zbožňované domácí mazlíčky či utrpení divoče žijících zvířat po celém světě, černošskou kulturní produkci, internetovou kulturu, identitu a potenciální psychosomatické onemocnění kůže. To vše jsou vážně a pečlivě zpracovaná umělecká díla o závažných otázkách našeho současného světa, jejichž tvůrci jsou talentovaní a přemýšliví umělci. Jsou to díla dobře vybraná, přesvědčivá a chytrá, a navíc implicitně odkazují na nespočetné další pokusy jiných

art shows of art videos made of people-made videos are all made up of but not entirely like the first things. By the time these are screened in Prague, the original works have lost almost all of their already small value through these many hand-offs. However, Kajánek's creative labor does help to accrue some new value to all these things, perhaps like a mollusk slowly fabricating a pearl from a small piece of sand. His work permits all this forgettable, if undeniably powerful media, to enjoy the frame of an exhibition space and its affordances. For this short time, these videos and all those from which they were born are spared the fate of suffering the transience that is the outcome of a mass multitude of waves.

Later yet, a US feminist internet scholar (me) turns on her computer and gets to work: Alexandra Juhasz. I was invited to do so via email from a gallery curator in the Czech Republic: Markéta Jonášová. On my computer, I have access to the six things the curator chose and turned into one: *Restless Image III: The Urge to Share*. I am asked to describe this something that came from six things that came from everything and also nothing.

The thing I see on my laptop in Brooklyn is made of things with little and everything in common. It is discrete enough. Can I describe this thing? Sure. That's my job. I'm trained and selected to do so. Contra internet claims about internet culture, expertise still has some (small) value and place in internet culture. I've been invited to work because I have decades of training in looking at, analyzing, and writing about video. My work is to describe how this thing is with words.

I see six artists' videos, compilations all, created from carefully selected people-made video found on the internet and edited together with intelligence, focus, and clarity. Six artists' videos about everyday people's video views of: working conditions in Ukraine industries; much beloved personal pets or the globe's suffering wild animals; black cultural production, internet culture, and identity; and a potentially psychosomatic disorder of the skin. These are all serious and carefully wrought artworks about significant issues in our contemporary world made by talented and thoughtful artists. They are well-selected, compelling, smart, and they also reference, implicitly, the incalculable other attempts by other artists at a critical project identified by the curator: "transforming existing footage into a critical evidence aiming to reveal the situatedness of the common behavioural patterns online".

umělců o kritický projekt, který kurátor vymezuje takto: „Přetváření existujícího materiálu v kritické svědectví, kterému jde o odkrytí situovanosti běžných vzorců chování na internetu.“

Kromě toho však lze jejich vzájemné spojitosti nejspolehlivěji najít v jejich formě a záměru. Části videa, ať pochází odkudkoli, mohou být dlouhé či krátké, promítané jednotlivě nebo zároveň, doplněné komentářem, hudbou, titulky. Ale protože čtyři zkoumané společenské otázky jsou natolik důležité, natolik různé, natolik roztržité, jako všechno na internetu, i ony, když je kurátor sestřihává pro galerii a když o nich odborník na kritickou reflexi internetu napíše, se musí stát *všim*: tedy stanou se zástupci všeho, na čem lidem záleží dost na to, aby o tom natočili video a později i video o videích o jejich původním tématu.

Pro Revkovského a Rachinského je konkrétní místo, kde se videa lidí odehrávají, tím, co je zajímá více než jejich tvůrci a zachycení lidé; v tomto případě je to Dnipropetrovská oblast na Ukrajině. Původní tvůrci videí nejsou ve filmu jmenováni (z pochopitelných důvodů, potřebují totiž zůstat anonymní z povahy záznamu). Práci Revkovského a Rachinského je vybrat a sestřihat záznam a následně přidat na plátno slova – jako třeba geolokaci nebo titulky z ukrajinštiny do angličtiny. Severní důlní továrna, KRYVYJ RIH; ÚNIK KYSELINY DUSIČNÉ; METALURGICKÉ SPOLEČNOSTI; „Ty si prostě jedeš a uděláš takovouhle sračku, a já to pak po tobě musím zkontrolovat a říct někomu novému, ať to předělá! Kdy už to kurva začneme dělat pořádně!“

Obrat o 180 stupňů představuje kolektiv Neozoon, který používá výpovědi lidí v jejich online videích proti nim samým, využívá soukromé věci samé od mnoha lidí jako kostky stavebnice, ze kterých skládá závažnější politické stanovisko ke vztahům mezi soukromým a veřejným, mezi lidmi a zvířaty, v němž zdůrazňuje, jak lidé zaujmají k ostatním živým tvorům zvrácené postoje a jak je týrají: kvůli sodomii, kvůli přátelství, kvůli trofejím. Politický a estetický dopad práce Neozoonu se neodvíjí od konkrétního místa nebo od jména původních tvůrců videí, ani od jejich věci o sobě. Z jejich sestřihů spíše vyplouvá samotná všudypřítomnost, univerzálnost lásky ke zvířecím mazlíčkům, lidské sklony ke zvířecím zvukům (ve filmu *Call of the Wild*) a patriarchální dobyvačnost a krutost.

Také původní tvůrci videa od Ariy Dean zůstávají beze jména a konkrétního místa, ale v tomto případě citace odkazuje na sebe sama, neboť její výtvar, stejně jako můj, spočívá v tvůrčí práci a ve vztazích „k duševnímu vlastnictví a k duševní

Beyond this, however, their connections can be best located in form and intention. The pieces of video from whence they came can be long or short, on screen as multiples or singles, and embellished with voice over, music, or titles. But because the four social issues under scrutiny are so important, so diverse, and so scattered, as is everything on the internet, they too, once edited by a curator in a room and written about by a critical internet scholar, also must become *everything*: that is, representative of all the things people care enough about to make a video about and subsequently a video about videos about their initial topic.

For Revkovskiy and Rachinskiy, it is the specific place of peoples' video that matters over its people and producers; in this case the Dnipropetrovsk region in Ukraine. The original makers of the videos in their video go unnamed (understandably, as they would need to remain anonymous given the nature of their footage). Revkovskiy and Rachinskiy's work is to select and edit tape, and then provide words on the screen – as either geolocation or subtitles from Ukrainian to English: Northern Mining Factory, KRYVYI RIH; 'LEAKAGE OF NITRIC ACID; METALURGICAL ENTERPRISES; "You just keep going and doing that fucking shit, which I have to check after you and ask new people to redo this! When the fuck will we start to work properly!"

Taking a 180-degree turn, Neozoon uses people's online video testimony against them, exploiting many people's private selves as building blocks to make a larger political statement about private/public and human/animal relations, highlighting humans' sordid attitudes towards and abuses of their fellow creatures: for sodomy, friendship, or trophy. The political and aesthetic impact of Neozoon's work depends neither upon the specific place nor the name of the original videomakers or their just themselves. Rather, it is the very ubiquity, the universality of pet love, human's will to animal sounds (in *Call of the Wild*), and patriarchal conquest and cruelty that emerges through their edits.

Similarly, Aria Dean's original artists stay unnamed and unplaced, but in this case self-referentially so, as her piece, like mine, is about creative work and its relations "to intellectual property and labor." Of course, in her case, the political and aesthetic argument is about the theft and abuse of the creative labor of and its consequences for Black people. Her project makes visible the loss of identity, the possibility of a slow-build of a communal Black identity even so, and the many abuses and uses of these

práci“. V jejím případě je politický a estetický argument samozřejmě o krádeži a o zneužití tvůrčí práce černošských autorů a o tom, jaké z toho pro ně plynou důsledky. Její projekt zviditelňuje ztrátu identity a navzdory tomu možnost pomalého budování společné černošské identity, ale také mnohá zneužívání a využívání těchto mnohých identit, kdysi ztracených a znovu nalezených. Totéž platí pro mě v tomto textu. Má tvrzení musí zůstat stejně globální jako internet a jako tato výstava, která vytváří spojení mezi ukrajinskými dělníky, milovníky zvířat a lovci velké zvěře, černošskými pracovníky v kultuře a lidmi stíženými morgellonovou poruchou. Z toho vyplývá pointa Ariy Dean – která je také mým příspěvkem – o tom, jak rychle nás internet posouvá od jedné věci ke všemu, jak něčí „tohle“ mění v umělcovo „tamto“ a nakonec do podoby „tohohle o tamtom všem“.

Penny Lane vystavěla svůj znepokojivý celovečerní dokumentární film na objemných svědectvích tří YouTuberů: @TashaLee, @4eyes2sea, @mfromcanada1 jsou jediní tvůrci z YouTube, kteří jsou v promítaných videích jmenováni. Jejich práce a utrpení jí slouží jako základ pro dílo, které se údajně zabývá morgelonnou. Práce Penny Lane představuje, stejně jako video Ariy Dean, zamyšlení nad politickými a etickými otázkami zpracovávanými umělci, intelektuály i všedními youtubery, kteří popisují tuto dobu a tento prostor na internetu: o využívání bolesti (a slasti) jiných k vytváření umění, k bytí online, k popisu toho, jaké „tohle“ je, a k naději na to, že budu viděn a vnímán za to, že jsem tak učinil. I já jsem doufala (v návaznosti na Ariu Dean), že obohatím (naši) uměleckou a tvůrčí práci. Ve všech šesti videích se tvůrčím materiálem, který dává do pohybu řetězec asociací, inspirací a interpretací, a hodnotou, která každému z nás přináší v tomto řetězci něco jiného, stala bolest druhých (někdy však i jejich slast či nadšení).

Když v Brooklynu píšu o těchto videích pro uměleckou událost v Praze, myslím na nás (a všechny ty, kdo jsou v projektu zmiňováni a jejichž jména zde znovu uvádím, i na všechny z mnoha anonymních přispěvatelů) jako na veselou partu internetových trosečníků, kteří si užívají prchavou sounáležitost při výkonu své výjimečné práce kdesi na maličkém, fyzicky existujícím ostrově v etc. galerii, kde se společně na krátkou chvíli vynoříme z ohromného moře, které nás obklopuje a umlčuje. Na okamžik oddělená od hluku díky různým rolím, které hrajeme – filmař, vlogger, redaktor, kurátor, umělec, spisovatel – končím s touto zdrcující maximou ze sesterské krize: je jisté, že mořská hladina stoupá.

many identities, lost and found. The same is true for me in this piece. My claims need remain as global as the internet, and this art show, which links Ukrainian workers, pet lovers and big game hunters, black cultural workers, and sufferers of Morgellon's disorder. Hence Dean's point – which has also been my entry in – about how quickly the internet moves us from one-thing to everything, from one person's this-thing to any artist's that-thing and then at last to this-thing-about-all-that.

Penny Lane builds her disturbing feature-length documentary from the voluminous testimony of three YouTubers – @TashaLee, @4eyes2sea, @mfromcanada1 – the only YouTube artists credited across videos under consideration in this show. It is their work, and suffering, which is the basis of hers. Ostensibly about Morgellons, her video, like Dean's, is a think piece about the ethical and political stakes wrought by artists, intellectuals, and everyday YouTubers describing this time and place of the internet: about using other's pain (and pleasure) to make art, to be online, to describe how this thing is, and to (hope to) be seen and attended to for having done so. I too have hoped (following Dean) to add some considerations about (our) intellectual and creative labor in and about this thing. In all six pieces, the pain of others (and sometimes their pleasure or enthusiasm) – what brings them to define their thing – becomes the creative material that sets in place the chain of associations, inspirations, interpretations, and value that benefits each of us differently along this relay.

Writing about these videos in Brooklyn for an art event in Prague, I think of us (all those who are named in the show, whom I have named again here, and the many anonymous contributors) as a merry band of internet castaways, enjoying brief comradeship by doing our precious work atop a wee physical island at etc., there emerging together for a short time from the vast sea that surrounds and silences us. Differentiated from the noise momentarily by the various roles we play – filmmaker, vlogger, editor, curator, artist, writer – I end with this devastating maxim from a sister crisis: sea level rise is certain.

DANIIL REVKOVSKIY A ANDREY RACHINSKIY tvoří uměleckou dvojici z ukrajinského Charkova. Ve svých dílech se zabývají prostředím svého regionu, přičemž pracují převážně s nalezenými materiály ze sociálních sítí, archivů nebo veřejného prostoru.

ARIA DEAN

je americká kritička, umělkyně a kurátorka. V současné době pracuje jako pomocná kurátorka pro internetové umění a digitální kulturu v organizaci Rhizome.

NEOZOON

je anonymní skupina umělkyň z Berlína a z Paříže, založená v roce 2009. V centru jejich umělecké práce stojí vztahy mezi člověkem a zvířetem.

PENNY LANE

je americká nezávislá filmařka. *The Pain of Others* je její třetí celovečerní dokument.

DR. ALEXANDRA JUHASZ

je americká feministická spisovatelka a teoretička mediální produkce. V současnosti se ve své práci zabývá feministickou pedagogikou online, fenoménem YouTube a dalšími radikálními způsoby užití digitálních médií a jejich archivů.

DANIIL REVKOVSKIY AND ANDREY RACHINSKIY make up a duo from Kharkov, Ukraine. Their works deal with the environment of their region, working mostly with material found on social networks, in archives or in public spaces.

ARIA DEAN

is an American critic, artist, and curator. She is currently working as the Assistant Curator of Net Art and Digital Culture at Rhizome.

NEOZOON

is an anonymous collective of female artists based in Berlin and Paris, which was founded in 2009. At the center of their artistic work are human-animal relations.

PENNY LANE

is an American independent filmmaker. *The Pain of Others* is her third feature-length documentary.

DR. ALEXANDRA JUHASZ

is an American feminist writer and theorist of media production. Her current work is on online feminist pedagogy, YouTube, and other radical uses of digital media and their archives.

PROMÍTANÁ VIDEA / SCREENED VIDEOS:

DANIIL REVKOVSKIY & ANDREY RACHINSKIY —
LABOR SAFETY IN DNIPROPETROVSK REGION
[2018 — 22:13 MIN.]

NEOZOON — CALL OF THE WILD
[2017 — 3:48 MIN.]

NEOZOON — BIG GAME
[2013 — 7:20 MIN.]

NEOZOON — MY BBY 8L3W
[2014 — 3:02 MIN.]

ARIA DEAN —
EULOGY FOR A BLACK MASS
[2018 — 5:54 MIN.]

PENNY LANE — THE PAIN OF OTHERS
[2018 — 71 MIN.]